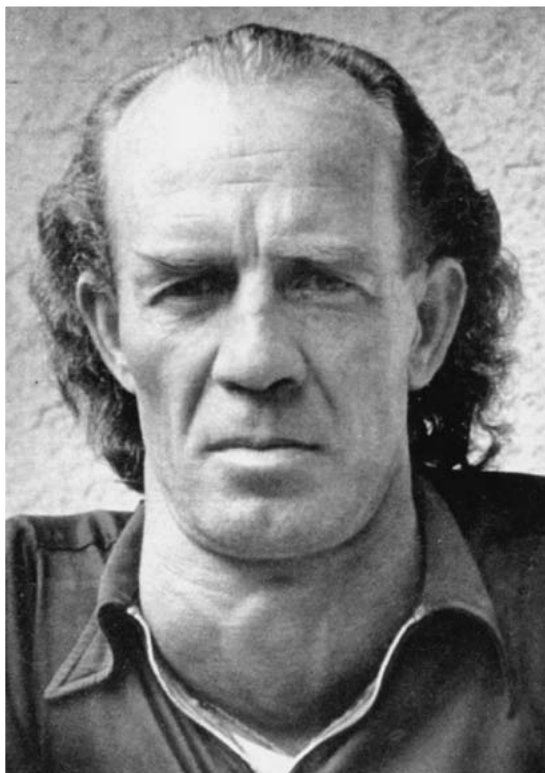

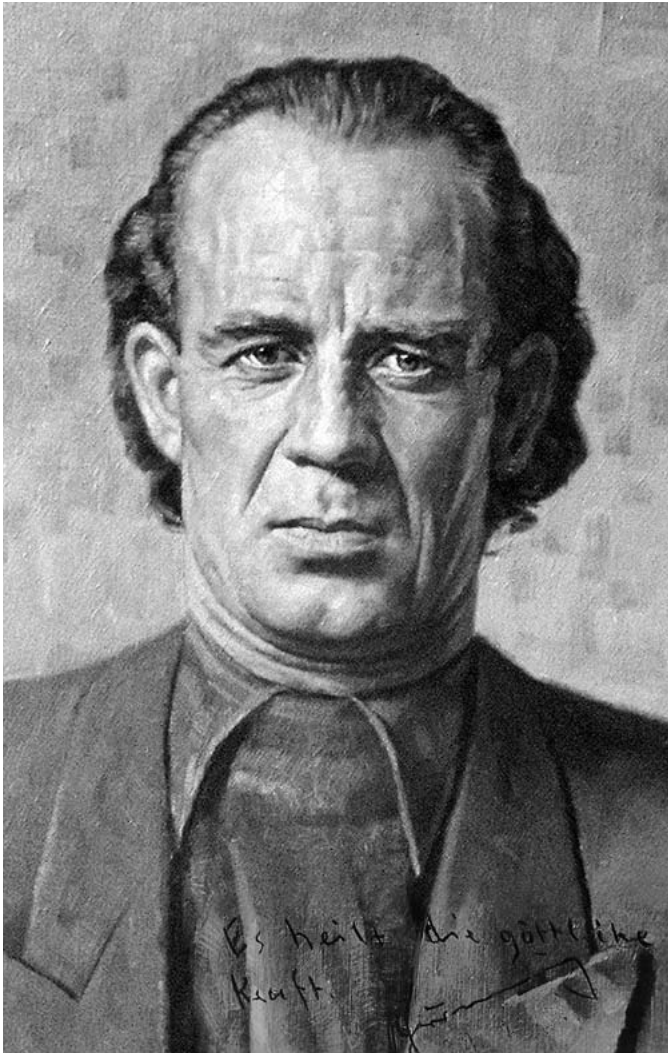
Bruno Gröning

*Ja živim,
da bi čovječanstvo
moglo dalje živjeti*

Grete Häusler / Thomas Eich

2. Potpuno prerađeno izdanje

Bruno Gröning:
„Tko voli BOGA, taj pomaže ljudima“

Bruno Gröning

Ja živim,
da bi čovječanstvo
moglo dalje živeti

Kratki životopis
Grete Häusler / Thomas Eich

2. Potpuno prerađeno izdanje

Krug prijatelja Brune Gröninga

Ova knjiga je jedan primjerak od Kruga prijatelja Brune
Gröninga koji nije na prodaju i koji je predat na bazi
slobodnih, dobrovoljnih priloga

2. Potpuno prerađeno izdanje 2010

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Njemačka

Internet: www.bruno-groening.org/bivsa-jugoslavija

Ovo djelo je uključujući sve njegove dijelove zaštićeno autorskim
pravom. Svaka uporaba bez pismene dozvole Kruga za duhovnu
životnu pomoć (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nije dozvoljena. To
naročito vrijedi za umnožavanje, prevođenje, snimanje na mikro-film i
pohranjivanje, te prevođenje u elektroničkim sistemima.

ISBN 978-3-86769-118-5 kroatisch

Njemačko originalno izdanje:
Bruno Gröning – Ich lebe, damit die Menschheit
wird weiterleben können
ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

CONTENTS

Predgovor	7
I. Dio: Godine pripreme	9
1. Djetinjstvo i mladost	11
2. Životna praksa	14
3. Rat i izgnanstvo	21
II. Dio: Masovna navala	27
1. Događaji u Herfordu	28
2. Pogada me sva ljudska bijeda	30
3. Hromi hodaju, slijepi vide	32
4. Na balkonu u Herfordu	36
5. Hajdelberška klauzura	40
6. Slučaj Strobel	43
7. Pacijenti, liječenje, eksperiment	48
8. Nije šarlatan	49
9. Nastup Brune Gröninga u slici vremena	54
10. Te Deum iz Rosenheima	56
11. „Ja Vam dajem na znanje...“	60
12. Veliki preokret	66
III. Dio: Otpor i protusnage	73
1. „Zdravlje se ne može kupiti“	74
2. „Gröningov biograf“ Egon Arthur Schmidt	78
3. Znanstvenici željni profita	83
4. Profiteri na Traberhofu	86
5. Novinar dr. Michael Graf Soltikow	92
6. Komandant koncentracionog logora Otto Meckelburg	95
7. Lječitelj Eugen Enderlin i „čudotvorni iscjelitelj“ dr. Kurt Trampler	98
8. Profiter Rudolf Bachmann	101
9. Gröningov savez	104

IV. Dio: Zabrana iscjeljivanja, sudski proces i odlazak nebeskomu domu	109
1. Liječnici iz Herforda	110
2. Letak dr. Weilera	113
3. Zakon o lječiteljima	121
4. „Zakon za lječitelje ne vrijedi za Gröninga“	124
5. Veliki sudski proces	128
6. Iznutra sagorio	133
7. „Riječ je o svim živim bićima“	139
8. Daljnja izgradnja Djela	141
9. Posljednja stanica – Pariz	145

Obrazloženje:

Heilstrom: Tako je Bruno Gröning opisao duhovnu snagu, koja posreduje iscjeljenja. Istovremeno je on koristio izraze spasonosni val i božja snaga.

Einstellen: Čovjek se otvara na prijem božje snage, prima ju u sebe.

Regelungen: Uslijed prodiranja snage, u tijelu nastaje proces čišćenja, koji se može osjetiti i bolno. Bolest se iz tijela čisti van. To je Bruno Gröning nazvao Regelung.

PREDGOVOR

Bruno Gröning pripada među najpoznatije ličnosti njemačke poslijeratne povijesti. Godine 1949. slijevalo se na desetke tisuća ljudi prema mjestima u kojima je djelovao. Događala su se brojna iscjeljenja. Hromi, slijepi, nijemi su ozdravljivali. Tražitelji pomoći dolazili su iz cijeloga svijeta. Događali su se u naše doba neviđeni prizori. Svjedocima još i danas zasuze oči kada pričaju o tadašnjim događajima.

Što je htio Bruno Gröning?

„Moj zadatak, moj cilj je pomagati ljudima, iscjeljivati ljude.“

„Želim pomoći i iscjeljivati. Sam ne činim ništa, ali znam da mi pritječu snage koje ja mogu tako prilagoditi da iscjeljuju ljude.“

„Želim da živite zdravim i dobrim životom, onakvim kakvim ga je Bog odredio.“

„Trebate znati da pripadate jedni drugima. Trebate voljeti svoje bližnje kao same sebe. To je moja želja, to je moja volja, želim da se to dogodi. Kada se to dogodi, kada ljudi ponovno pronađu put jedni k drugima, tada će im svima biti omogućena pomoć.“

Što je rekao Bruno Gröning?

„Uzdaj se i vjeruj, da božanska snaga pomaže i iscjeljuje!“

„Novac je moć, zdravlje je svemoć.“

„Mnogo je toga što se ne može objasniti, ali nema toga što se ne bi moglo dogoditi.“

„Neiscjeljivo ne postoji.“

„Bog je najveći liječnik.“

„Voli život – Boga! Bog je posvuda!“

„Ja sam ništa, Bog je sve!“

Što je učinio Bruno Gröning?

„Pozivam vas na veliki preokret! Dođite gore, a iznad ponora vam gradim most! Prijeđite s puta patnje na božanski put! Na njemu nema nesreće, nema bolova, nema neiscjeljivog; na njemu je sve dobro. Taj put vodi natrag k Bogu!“

„Dajte mi vašu bolest, vaše brige, i patnje, i sve loše – uzet ću sve!“

„Sada gradim kuću nad cijelim svijetom.“

„Dajem vam opet onaj stari, istinski ljudski instinkt. Tada imamo sve, tada ćemo ovdje na ovoj Zemlji, bez obzira na vjeroispovijest, bez obzira na narodnost, imati mir. To je Božji blagoslov! Vi samo trebate i dalje primati, i to se treba dalje širiti.“

Tko je bio Bruno Gröning?

„Ja sam samo Božji alat. Nije riječ o meni, ja ne želim novac za pomoć, ja samo ispunjavam zadatke koje mi je Bog zadao, ne mogu drugačije postupiti nego onako kako mi to Bog zadaje!“

„Zdravlje se ne može kupiti, ono je Božji dar! Tko je imao tu veliku sreću da uz moju pomoć opet dobije pomoć i zdravlje, neka se u svako doba iz dubine srca zahvali Bogu, ja sam samo Njegov alat i sluga.“

„Ja nisam Gröning. Ljudi su mome tijelu dali ovo ime. Tko sam ja u biti, ljudi će spoznati tek kada tijelom više ne budem ovdje.“

„Ja sam ponovno onaj čovjek koji mir i spokoj na ovoj Zemlji sije, a to će i žeti.“

I. DIO

GODINE PRIPREME

Bruno Gröning se rodio u Gdanjsku u svibnju 1906. godine. Tu je proživio djetinjstvo, mladost i ranu zrelost. Tu je crpio prve dojmove koji su ga pripremali za njegove kasnije zadatke.

Jedna pjesma Martina Damssa opisuje grad Gdanjsk i u prenesenom smislu samo biće Brune Gröninga:

„Stjenovita vrata od cigle i drveta,
kolijevka brodova i vaga tereta,
snažan vrat, ponosom koji služi,
strpljivo pognut iznad paluba i jarbola.

Glava tornja uokvirena plamenim svjetlom,
natkrivena zasjenjuje čela,
ramena savijena pod lancem dužnosti,
nebeski obasjana sjajem zvijezda.

Grb snage od hrasta i kamena,
Simbol zemaljskoga postojanja kao znak:
Biti mučenik i nositelj tereta,
služiti svemu, a nikomu ne biti jednak.“

Grb grada Gdanjska

1. Djetinjstvo i mladost

U Oliva, predgrađu Gdanjska, u blizini mora i velikih šuma, živjela je obitelj Gröning. Bruno Gröning u svom životopisu 1956. godine piše o svom djetinjstvu:

„[...] Rođen sam 31. 5. 1906. godine u gradu Gdanjsk–Oliva kao četvrto od sedmero djece u braku Augusta i Margarethe Gröning. Moj je otac bio zidarski poslovođa. [...]

Tijekom djetinjstva i mladosti u roditeljskom domu uočavao sam sve više i više osobite sposobnosti koje su – izlazeći iz mene – djelovale umirujuće i iscjeljujuće na ljude i životinje.

Još dok sam bio malo dijete, u mojoj su se prisutnosti bolesni ljudi oslobađali svojih tegoba, a djeca i odrasli u stanju uzbuđenosti i svađi potpuno bi se umirili poslije samo nekoliko mojih riječi. Kao dijete ustanovio sam da su i životinje, koje su inače smatrali plašljivim ili čak agresivnim, prema meni bile dobroćudne i pitome. Zbog toga je i moj odnos prema roditeljskom domu bio poseban i dosta napet. Ubrzo sam težio potpunoj samostalnosti da bih izašao iz okruženja ‚nerazumijevanja‘ svoje obitelji.“

Još kao dijete često je bježao od kuće. Što je tada doživljavao, opisao je u jednom zapisu iz 1949. godine:

„Išao sam dalje i dalje, i pritom sam imao potpuno jasnu sliku. Prirodu, životinje, sebe i ljude vidio sam kao jedno božansko biće na ovoj Zemlji za koju sam isto tako osjećao da je božanska. Tada mi je došla misao: Bog – i govorio sam ovako samomu sebi: Bože, kako je kod Tebe dobro, ovdje želim zauvijek ostati. U kući mojih roditelja, kao i u drugih ljudi, nije ovako lijepo, ni ovako mirno. Većina ljudi je veoma zla. Ovdje želim ostati i ne trebam se više boriti tih zlih ljudi.“

Tada mi je postalo jasno da zbog tih zlih ljudi i životinje žive u šumi. Nije prošlo dugo vremena, a već sam se osjećao zaštićenim, više nego u kući svojih roditelja, jer ovdje nisam bio tako usamljen. Životinje su odjednom izgubile sav strah prema meni, postale su povjerljive, prilazile su mi i puštale da ih milujem. Razgovarao sam sa svim životinjama. Ukratko, razumjeli smo se veoma dobro, pratile su me u šumi i postajali smo sve veći prijatelji.

Tako sam se nekoliko dana i noći zadržao u šumi dok me neki ljudi nisu uhvatili i vratili roditeljima. Tada sam dobio teške batine i neko su me vrijeme zatvorili u sobu. Zbog batina nikada nisam mogao plakati jer me ništa nije boljelo, premda sam na tijelu imao modrice. No zatočeništvo u roditeljskoj kući ne bi dugo potrajalo jer sam se znao brzo i često osloboditi. Šuma i moji prijatelji životinje bili su tako jaki da su me uvijek ponovno privlačili k sebi.

U šumi mi je često dolazila misao: Zar i ljudi nisu tvoji prijatelji? Da, ali zašto stalno bježim od ljudi? Opet jedna spoznaja: Životinje se boje zla u ljudima, ali ja ga se ne bojim jer sam jači od tog zla. Da sam jači, to ću već pokazati svim ljudima. Iako je moje tijelo bilo malo, ja sam se jednostavno osjećao jačim od svih ljudi.

Otada – moje je tijelo imalo dvije i pol godine – privlačili su me ljudi kojima je ovladalo zlo, ono koje ljudi nazivaju bolešću, ono je oslabilo ljudsko tijelo. Tada mi je, dok sam stajao pred bolesnim ljudskim tijelom, opet došla misao: „Pa iz tijela nekih životinja bolest je nestala kada bih tiho rekao: ‚Draga životinjice, uskoro ćeš opet imati zdravo tijelo.‘ I to bi se onda i dogodilo. Ni kod ljudi to nije ništa drugačije. Kada mi se ta misao učvrstila, ljudsko tijelo je bilo oslobođeno svih tegoba. Tako su me bolesnici stalno privlačili. U svim stanovima gdje bih se iznenada pojavio bili su bolesni ljudi kojima bih uvijek ponovno

samo rekao: ‚Ti više nisi bolestan.‘ Ili kada bi netko od njih rekao: ‚On će umrijeti‘, ja bih se tada odrješito usprotivio: Ne, on još dugo neće umrijeti, on će ozdraviti! Kod svakog sam bolesnika bio veoma kratko. Samo bih se bolesniku približio, rekao mu kratko i tiho već navedeno, i zatim bih brzo nestao.“

Godine 1957. u intervjuu za časopis „Das Neue Blatt“ (Novi list) Bruno Gröning je izjavio:

„Još sam se kao dijete protivio svakom obliku zla. Jednostavno ga nisam mogao podnijeti. Sve se u meni tomu suprotstavljalo. Valjda su me već tada ljudi proglasili čudakom koji je tvrdoglavo želio provesti svoju volju.

Na neki čudan način već su me tada uvijek ponovno privlačile bolesti i ispaćeni ljudi. K njima me vukla neka neobična sila. Čudesno je bilo to kako su se ti bolesni ljudi u mojoj blizini osjećali ugodnije. I više nego jedanput čuo sam ove riječi: ‚Ostani ovdje moj dječče, uz tebe zaboravljam bolove.‘ Tada se i događalo da sam proturječio poznanicima i liječnicima s izjavama: ‚Taj će opet ozdraviti! Ali onaj drugi neće uspjeti!‘ Ljudi su samo kimali glavom i pitali me kako sam došao do tog uvjerenja, ali na to nisam mogao dati odgovor. Jednostavno sam to u sebi osjećao.

Taj sam osjećaj imao i tijekom Prvoga svjetskog rata i uvijek me je poticao da idem ranjenicima u vojnu bolnicu u Gdanjsku. Uskoro sam svuda bio poznati gost. U školi su te moje izlete veoma loše prihvaćali. Čak su mi i prijetili da će me poslati u popravni dom jer sam jednom izostao s nastave.

Sve to nije moglo naškoditi mom nagonu za pomaganjem. Tada, početkom 1920-ih godina, bijeda u Gdanjsku bila je velika. S nekoliko prijatelja osnovao sam Krug mladih da bih skupljanjem odjeće, prehrambenih artikala i novčanih priloga pomogao najsiromašnijima.“

U svom životopisu iz 1956. godine navodi sljedeće:

„Pohađao sam pučku školu. Po svršetku te škole krenuo sam u trgovačku školu. Tu sam proveo dvije i pol godine.

No morao sam ju napustiti na očev zahtjev, jer je on želio da izučim neki građevinski zanat. Slijedio sam njegovu želju i učio za tesara. Ali do završnog ispita nije došlo, jer je u to vrijeme u Gdanjsku vladala velika nezaposlenost. Zbog toga sam mjesto naučnika napustio tri mjeseca prije završnog ispita, jer se poduzeće u kojem sam učio moralo zatvoriti zbog pomanjkanja narudžbi.“

2. Životna praksa

Bruno Gröning dalje piše:

„Godine 1925. uspjelo mi je osnovati građevinsku i stolarsku radionicu te se osamostaliti. Nakon gotovo dvije godine prestao sam s ovom djelatnošću i bio sam tvornički i privremeni radnik sve do 1943. godine. Tako sam radio u tvornici čokolade, u Gdanjskoj pošti, oko devet mjeseci kao namještenik na radu s telegramima i na kraju za tvrtku „Siemens i Halske“ kao monter instalacija slabe struje. Tu sam najveći dio radova izvodio samostalno. Sve sam te poslove obavljao sa zanimanjem, a posebno mi je bilo stalo proći praksu da bih mogao proučavati znanje i sposobnosti ljudi svih slojeva i u svim životnim situacijama, te saznati kako ljudi oblikuju svoj život. Nisam tražio samo one najsiromašnije, već i one najbogatije, da bih saznao kako i oni žive. Privatni život, kako se to u uobičajenom smislu podrazumijeva (izlasci u kino, u gostionice, kartanje itd.), nije me zanimao.“

Na drugom mjestu to opisuje ovako:

„U narednom periodu u Gdanjsku nisam radio samo kao zidar, nego i kao stolar, ličilac, bravar. Povremeno

sam radio za tvrtku Siemens i na pošti. Želja mi je bila da svojim bližnjima pomognem i u pravnim poslovima. S nacional-socijalizmom nisam imao dodirnih točaka. Uzeli su me na kratko u NSBO, ali su me zbog mojih stavova ubrzo otpustili.“

U svom životopisu iz 1956. godine nastavlja:

„U svojoj 21. godini oženio sam Gertrud Cohn iz Gdanjska. U tom je braku rođeno dvoje djece koja su u međuvremenu umrla.“

U životopisu iz 1952. godine opisuje što mu je taj brak značio:

„Nažalost, ubrzo se ispostavilo da moja supruga nema nikakvo razumijevanje prema sposobnostima i nastojanjima koja su bila izvan područja mog zarađivanja za kruh. Pokušavala je ometati moje slobodne aktivnosti u pomaganju drugim ljudima, odnosno u njihovu iscjeljivanju i tako je ponovno došlo do napetosti kao i ranije u roditeljskoj kući, jer su me htjeli gurnuti na primitivan malograđanski put.“

U životopisu iz 1956. godine ponovno ističe svoju posebnu nadarenost:

„Kod mene se već veoma rano iskazala posebna nadarenost smirujućeg i iscjeljujućeg djelovanja na ljude i životinje, što je još od pradavnih vremena čest slučaj u mnogih ljudi. To djelovanje nadarenih osoba bilo je tako snažno da su psihičke i fizičke smetnje na koje se nije moglo utjecati drugim metodama liječenja bile iscijeljene ili su se bitno poboljšavale.“

Iz tog vremena potječu prva svjedočenja o iscjeljenju. Tako je na primjer Charlotte Adam, 1949. godine pod prisegom izjavila:

„Gospodina Gröninga poznajem još od 1928. godine iz Gdanjska, mog rodnog grada. Već se tada gospodin Gröning zanimao za duhovne stvari, pomagao je ljudima i iscjeljivao ih. Meni osobno poznato je oko 20 slučajeva u kojima je

„Posebno mi je bilo stalo proći praksu gdje bih mogao proučavati znanje i sposobnosti ljudi svih slojeva i u svim životnim situacijama.“

imao uspjeha. (...) Mogu dati i mnoge dokaze kako je gospodin Gröning pomogao djeci, npr. u slučaju oduzetosti i [takvima] koja nisu mogla čuti ili vidjeti. U svim je slučajevima bilo uspjeha. Mi sami, a i ostali ljudi kojima je pomogao, još i danas ne znamo odgonetnuti tu zagonetku. Prije smo si razbijali glavu, kako je tako nešto moguće.“

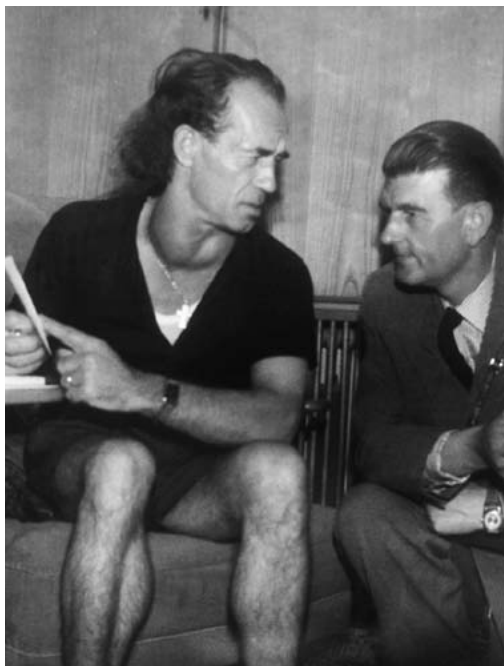
U Gdanjsku je Max Bruhn bio prijatelj i susjed Brune Grönin-
ga. On je 1955. godine opširno svjedočio o tom vremenu. Slijedi
kratak izvadak:

„Već tada Bruno Gröning nikada nije mislio na sebe; njegova najviša zapovijed bila je pomagati ljudima i davati im novu snagu. Bilo mu je potpuno svejedno moli li netko za zdravlje, traži li neku drugu pomoć ili je nevin došao u sukob s postojećim zakonima.“

Tako se mnogo puta odrekao sna ili plaće. Za njega je postojalo samo jedno: pomaganje.“

Bolesnici su ga već tada često molili da dođe k njima, pa čak i noću, preklinjući ga za pomoć. Bez obzira o čemu je bila riječ, nikada za to nije uzeo ni novčića. Naprotiv, čak je tim ljudima davao i svoj zadnji novac. Ako bi se netko na neki način i zahvalio, Bruno Gröning bi odbio zahvalnost govoreći da dotični tu zahvalnost provede u djelo tako da i sam svojim bližnjima učini dobro. Često sam ga imao priliku pratiti i osobno se uvjeriti u njegova djela. [...]

Htio bih tako od mnogih slučajeva opisati samo dva. U prvom je riječ o njegovoj sestri Mariji. Oboljela je od raka dojke i kako su liječnici ustanovili, postojalo je samo jedno rješenje: odstraniti dojku. Liječnici su smatrali kako je riječ o hitnom slučaju i namjeravali su operaciju izvršiti najkasnije u roku od tri dana. Što se odigralo u nutrini, u duši njegove sestre? Borila se sama sa sobom. Njezina sredina i mnogo zla sprječavali su je da pođe bratu. Ipak mu je jednog dana došla. Htjela je s njim porazgovarati. Istina, bio je to prvi korak da otpusti sve zlo od sebe, ali još se nije mogla u potpunosti osloboditi. Rekla je da bi još jednom željela poći liječniku. Njezin brat, Bruno Gröning, rekao joj je kako to može učiniti, ali bio je čvrsto uvjeren kako će se ona ipak ponovno vratiti njemu. Tako je i bilo. Dan prije zakazane operacije, kasno navečer, sestra Marija je ponovno došla bratu Bruni i molila ga za pomoć. On, njezin brat Bruno, u mojoj joj je nazočnosti smiješeći se rekao: „Više ne nalazim nikakvo zlo u tvojoj dojci, sutra možeš mirno otići liječniku, tj. liječnicima, i zamoliti još jedan detaljan pregled prije nego što započnu s operacijom. I ti će liječnici poslije detaljnog pregleda potvrditi upravo ovo što sam ti sada rekao.“

„Bruno Gröning, već tada nikada nije mislio na sebe.“
Max Bruhn 1955. godine

Već sljedećeg popodneva došla je sestra Marija bratu Bruni i potvrdila sve ono što joj je Bruno Gröning dan prije toga rekao. Liječnici su se našli pred velikom zagonetkom, s tim da su rekli kako se ovdje dogodilo veliko čudo. Dugo su o tom raspravljali i uvijek ponovno čudeći se donosili isti zaključak: ‚Nešto se dogodilo što mi ne možemo objasniti. Između Neba i Zemlje ima stvari koje mi ljudi ne možemo objasniti.‘ [...]

Želio bih iznijeti i drugi slučaj koji se odnosi na moju prvu suprugu. Dogodilo se u istoj kući kod Brune Grönin-ga budući da smo kod njega stanovali. Moja prva supruga

oboljela je od upale grla. Dobila je visoku temperaturu i pojavile su se velike unutrašnje otekline zbog kojih je moglo doći do gušenja. Već je nekoliko dana bila pod nadzorom dr. Hollatza. Stanje se sve više pogoršavalo tako da se liječnik ozbiljno zabrinuo. Moja je supruga znala da Bruno Gröning može pomoći ako je prisutna vjera. Pitao sam ju smijem li zamoliti Brunu Gröninga da joj pomogne, ali ona je to odbila jer još nije bila spoznala pravu vjeru. Naprotiv, još uvijek se nadala da će joj liječnik pomoći. Ipak sam razgovarao s Brunom Gröningom i on mi je rekao kako će odmah doći čim moja supruga osjeti vjeru i osobno zatraži njegovu pomoć. Tako se i dogodilo.

Tog presudnog dana morao sam biti odsutan. U međuvremenu, unutrašnje otekline toliko su se povećale da je smrt gušenjem bila izvjesna. U posljednjem trenutku, da tako kažem, stekla je vjeru. Bio je to smrtni strah i osjetila je kako joj ipak neki Bruno Gröning može pomoći. Budući da nije mogla govoriti, posljednjom snagom pokucala je na zid sobe. Znala je da je Bruno Gröning toga dana kod kuće. Istoga je trenutka Bruno Gröning ušao u sobu i svoju suprugu zatekao u samrtnom hropcu. Lice joj je već bilo poplavilo. Jedino je još slabim pokretima mogla pokazati u smjeru grla. I čudo se dogodilo. Već nakon nekoliko sekundi nastupilo je povlačenje unutrašnjih otekline i odmah je započeo nov život.

Sljedećeg je dana ustala i otišla dr. Hollatzu. Liječnik, koji je poznao stanje moje supruge, jedva da je išta mogao shvatiti. Samo je poslije pregleda rekao kako se prema njegovu mišljenju dogodilo nešto neobjašnjivo, jer na temelju njezina zdravstvenog stanja nije bilo moguće da ona doslovce – ozdravi. To će za njega ostati zagonetkom, tu se dogodilo veliko čudo što ga on nikako ne može objasniti.“

U jednom dopisu iz 1950. godine Bruno Gröning opisuje svoje djelovanje u Gdanjsku:

„To što je moje javno djelovanje od ožujka 1949. začudilo mnoge ljude, potpuno mi je jasno. Mnogi su se pitali: Zašto se Gröning već ranije nije pojavio?

Moj odgovor je da već 43 godine živim i da sam ovo što sada javno radim, radio još od svog djetinjstva. Samo sam oduvijek nastojao da ne budem prisutan u javnosti. Još mnogo ranije pokušavao sam jednom malom krugu ljudi objasniti kako poznajem jednog čovjeka (tada nisam govorio da sam to ja, već sam svoje sposobnosti pripisivao nekoj nepoznatoj trećoj osobi) koji iako nije izučio medicinu, svojom vlastitom snagom može iscijeliti gotovo sve bolesti. Moji slušatelji mislili su kako pripovijedam bezvezarije, samo su me rijetki tada mogli razumjeti.

S vremena na vrijeme imao sam priliku sresti bolesnika kojemu sam oduzimao bolest tako da on ništa nije ni primijetio: riječima, dodirivanjem bolesnog dijela tijela ili udova, ili tako što bih mu predao neki predmet. Kasnije sam primijetio kako sam bio sposoban pomoći ne samo pojedincima nego i većem broju bolesnika u isto vrijeme i kako mi taj, nazovimo ga, način tretmana*, uopće nije bio težak. I dalje sam radio u potpunom miru, a ne znam je li ijedan moj pokušaj ostao bez uspjeha. Naravno da se taj mali krug ljudi kojima sam dolazio čudio i da nisu mogli shvatiti o čemu je riječ. Zdravim razumom to se i ne može dokučiti.

Bolesni, koji su od mene primili pomoć, spoznali su i potvrdili činjenice a da to nisu mogli objasniti. Vrijeme, a s njim i gomilanje postignutih iscjeljenja, učinili su me ‚velikim odašiljačem‘. Sve više ljudi primalo je spasonosni val.

* Vidi pod pojmovima liječenje, pacijent itd. poglavlje „pacijenti, liječenje, eksperiment“, II dio, poglavlje 7, str. 48.

Vjerujem da mogu tvrditi kako svatko posjeduje prijamnik za primanje tog vala samo čovjek mora znati što želi primiti. Sigurno je i prije bilo malih iscjeliteljskih odašiljača, samo što su, prema mom mišljenju, bili ograničene snage. Nisu se razvili, nego su zbog svoje slabosti bili potisnuti, i propali su.

I ukratko da zaključim: želio bih za usporedbu reći kako sam kod ljudi pronašao taj prijemnik i kako sam u stanju ljudski organizam, takoreći – obnoviti. Za ljude koje sam ja iscijelio to je nešto samo po sebi razumljivo, baš kao i radiouređaj.“

3. Rat i izgnanstvo

U životopisu iz 1956. godine Bruno Gröning nastavlja:

„U svojoj 37. godini pozvan sam u vojsku 1943. godine. Zbog mojih shvaćanja dolazilo je do prepiranja. Tako mi se na primjer prijetilo vojnim sudom jer sam izjavio: „Poslali vi mene na bojišnicu ili ne, ja ipak neću ubiti ni jednog čovjeka.“ Na kraju sam ipak dospio na bojišnicu.

Godine 1944. geler me ranio u desnu natkoljenu. Zbog toga sam bio upućen u domovinsku vojnu bolnicu, ali su me, iako neizliječena, poslali boriti se protiv Rusa na njemačkom tlu. U ožujku 1945. godine dospio sam u rusko zarobljeništvo. U prosincu 1945. godine iz ruskog zarobljeništva pušten u Zapadnu Njemačku.

U ruskim zarobljeničkim logorima na sve sam se moguće načine zauzimaao za zarobljene suborce, zbog čega su me tri puta vodili u zapovjedništvo na saslušanje. Jednom prilikom prijetili su mi čak i strijeljanjem. Između ostalog, zahtijevao sam da se s njemačkim zarobljenicima postupa barem kao i sa stokom, jer je postupanje prema zaroblje-

nicima tada bilo daleko lošije. I ovdje mi je ponovno bilo dano da prijateljima u naizgled beznadnom stanju pružam pomoć i olakšavam im muke.“

Na drugom mjestu to ovako opisuje:

„Kao u vrijeme dok sam radio, i u zarobljeništvu sam među svojim suborcima postizao uspješna iscjeljenja, ali u tim okolnostima sustavni rad i veća pozornost bili su naravno nemogući.“

Godine 1957. u intervjuu za časopis „Das neue Blatt“ opisuju nastojanja u pomaganju svojim suborcima:

„Moj cilj bio je pomoći najsiromašnijima kada sam se nakon sloma s mnogim zemljacima našao u jednom ruskom logoru. Bila su to teška vremena, jer su nam nedostajale najpotrebnije stvari. No moji suborci će vam posvjedočiti kako mi tada nikakav napor nije bio težak, samo da bih poboljšao sudbinu svih nas.

Tako, ne samo da sam uspio u logoru skupljati ljekovite biljke i od njih kuhati čajeve s ljekovitim svojstvima, već sam pomogao organizirati sve što je bilo moguće – s dopuštenjem Rusa, ali i bez njega – da bih upotrijebio naše zanatske sposobnosti i tako poboljšao naše stanje u logoru.“

U životopisu iz 1956. godine nastavlja:

„Nakon što sam 1945. godine pušten iz ratnog zarobljenništva, unajmio sam stan u Dillenburgu i doveo suprugu koja se u Schleswigu skrivala kao izbjeglica. Da bih u poslijeratnom razdoblju zaradio za život, prihvaćao sam svaki posao koji mi je bio ponuđen.

U Zapadnoj Njemačkoj, zajedno s izbjeglicama iz Sude-tengaua, osnovao sam udругu za pomoć prognanicima. Bio sam i član stambene komisije, jer sam se opet osjećao dužnim pomoći ljudima.“

To je izjavio i u razgovoru za „Das Neue Blatt“:

„Ovo je bila sljedeća stanica nakon zatočeništva (pokazao je reporteru iskaznicu koju je imao kao pomagač izbjeglicama). Unatoč zabrani Amerikanaca, po mnogim sam općinama u Hessenu uz pomoć male skupine ljudi organizirao dobrotvorne organizacije za prognanike. Mislim da je ova u nuždi improvizirana pomoć tada za mnoge izagnane obitelji bila prva svijetla točka nakon teškog i nemilosrdnog vremena.“

U životopisu iz 1952. godine opisuje kako je i u Zapadnoj Njemačkoj opet došlo do iscjeljivanja:

„Poslije reforme monetarnog sustava kada se više-manje sve umirilo i stabiliziralo, opet sam se posvetio svom zadatku iscjeljivanja bolesnih ljudi. Ovaj put s namjerom da više ne napuštam svoju misiju i da sve poduzmem kako bih na legalan način obavljao svoj zadatak. U početku sam manje razbijao glavu oko teorijskih i institucionalnih pitanja koja su s tim bili povezani. Potpuno sam se posvetio svojoj stvari“

Već su iz tog vremena postoje izvještaji o uspjehu, na primjer onaj Elisabeth Janssen iz Duisburga (veljača 1949.):

„Njegujući svoju oduzetu susjedu upoznala sam gospodina Gröninga. Dr. Wink uputio nas je gospodinu Gröningu. Prilikom Gröningove druge posjete mojoj susjedi, 24.02.1949. godine požalila sam mu se da je moja kći u Ruhrortu oboljela od gripe, a pokazala sam mu i unučića kojeg je također zahvatila gripa. Nakon kratkog tretmana* djetetu se temperatura odmah povukla, a kašalj je prestao još iste večeri. Imala sam samo jednu fotografiju svoje kćeri. Gospodin Gröning je preko slike moje kćeri obavio tretman* izjavivši kako će u 20 sati temperatura

* Vidi pod pojmovima liječenje, pacijent itd. poglavlje „pacijenti, liječenje, eksperiment“, II dio, poglavlje 7, str. 48.

pasti. Kada sam 25.02. došla svojoj kćeri, nije više uopće imala visoku temperaturu i to je tako bilo još od prethodne večeri. Zahvalni smo gospodinu Gröningu i nadamo se njegovoj još češćoj pomoći.“

U sljedećem izvještaju iz tog vremena potpis je nečitak:

„Bio sam svjedok sljedećeg događaja: Moja sestra, gospođa Heise, Brackwede, bolesna je već 17 godina. Patila je od Basedove bolesti zbog čega je bila i operirana. Tijekom ove bolesti i primjene mnogih terapija tijelo joj je bilo zatrovano i zbog toga se pojavio veći broj oboljenja. Patila je od upala živaca u leđima i nogama, teških srčanih smetnji, oboljenja želuca, jetre i žući, stalnih bolova u mozgu te od osjećaja straha u grlu. Tih 17 godina bila je pod stalnim liječničkim nadzorom, ali bez uspjeha. Tada sam preko poznanika upoznao gospodina Gröninga. S njim sam otputovao k sestri. Odmah je, bez prethodnog ispitivanja, znao za oboljenja moje sestre i naveo joj bolna mjesta na tijelu. Čak je prenio bolove na mog oca i još jednog svjedoka koji je tu sjedio. Nakon tretmana* moja sestra više nije osjećala bolove i čak se mogla penjati i silaziti stepenicama, što joj je prije bilo veoma teško. To gotovo graniči s čudom i za nas je neshvatljivo kako se tako nešto može dogoditi.“

Sljedeći izvještaj iz tog vremena opet je iz Duisburga:

„Imao sam veliku sreću što sam 30. 01. 1949. godine upoznao gospodina Gröninga. Moja je kći prošla njegov tretman*. Zbog dječje paralize devet joj je godina bila oduzeta desna noga. Do danas je prošla šest tretmana* i očiti su znaci iscjeljenja. Bilo mi je dopušteno biti svjedokom u nekoliko teških slučajeva. Želim iznijeti jedan naročito

* Vidi pod pojmovima liječenje, pacijent itd. poglavlje „pacijenti, liječenje, eksperiment“, II dio, poglavlje 7, str. 48.

težak slučaj. Jedan mladi čovjek, koji je u mom stanu bio na tretmanu* kod gospodina Gröninga, pokazao mi je sliku svoga punca koji je imao otvorenu tuberkulozu. Gospodin Gröning je iz mog stana preko slike bolesnika provodio postupak. Rekao je mladiću da kaže svom puncu neka promatra svoje tijelo. Kada je mladić napustio moj stan, gospodin Gröning mi je rekao što će se s bolesnikom dogoditi. Sljedećeg jutra, 12 sati kasnije, mladić je došao i ponovio upravo ono što mi je gospodin Gröning prethodne večeri rekao. Spreman sam opisati svaki slučaj kojemu sam prisustvovao. Sve napisano potvrđujem pod prisegom; potpis, Winkels.“

Zbog ovakvih događaja bilo je samo pitanje vremena kada će javnost uočiti pojavu kao što je Bruno Gröning. To se dogodilo u ožujku 1949. godine.

„Tko je imao tu veliku sreću da opet dobije svoje zdravlje preko mene, neka se zahvali BOGU u svako doba iz sveg srca, ja sam samo Njegov alat i sluga.“